

LISTOPAD

LÁSKY NENÍ NIKDY DOST

Možná nás napadne, že by to už s těmi úvahami o lásce na těchto stránkách mohlo stačit. Když je něčeho moc, člověk se přesyť. O určitých věcech a činnostech to zřejmě platí. Nic se nemá přehánět. Netýká se to jen jídla a pití, ale třeba i tělesné nebo duševní námahy.

Mluvit o lásce však není nikdy nadbytečné. Je to nevyčerpatelné téma. Pokud jde o lásku Boží, jde

o naprostou a nikým nepřekonatelnou plnost, kterou nejsme schopni vyjádřit jakýmkoliv obrazem. Její dokonalé pochopení náleží jen tomu, který je Láska. Poznává ji tak sám ze sebe a v sobě. Do poznání této lásky je nám umožněno alespoň omezeným způsobem pronikat. Toho nikdy ani na věčnosti nebude dost. Svatí už mohou prožívat tuto skutečnost. Na začátku tohoto měsíce můžeme myslet na tento blažený úděl nebeského tvorstva a prosit za sebe, abychom s nimi jednou také sdíleli radost z Boží milující tváře.

Zároveň nesmíme přeskočit poselství druhého listopadového dne spojeného s připomínkou očistce. Tam se odčiňuje formou časného trestu nejen zlo, které jsme z nedostatku lásky spáchali, ale absenci lásky vůči dobru, které jsme zanedbali. Platí zde pravidlo, že každý bude podroben soudu podle míry lásky, kterou prokazoval, dokud byl k tomu ještě čas.

Jak jsme na tom na poli lásky k bližnímu. Zrcadlem je v tomto směru Velepíseň lásky apoštola Pavla, kterou na pokračování sledujeme a chceme si ji osvojit. Nemáme být nikomu nic dlužní, jen vzájemnou lásku, jak nám tentýž apoštol radí. To nám pravdivě připomíná její stálý nedostatek, který nemůžeme přehlédnout a mávnout nad ním rukou.

Po té co apoštol řekl: raduje se (láska) z pravdy – spolu s druhými se raduje z jejich dobra, ukazuje, jak láska působí při konání dobra. Nejprve však k bližnímu, potom pokud se týká Boha, když „všemu věří“ atd. Pokud však jde o bližního, člověk koná dobro dvojím způsobem. Za prvé když se raduje z jeho dobra, k tomu říká: raduje se z pravdy, rozumí se bližního, buď z jeho života nebo poznání nebo spravedlnosti, protože bližního miluje jako sám sebe. K tomu píše sv. Jan ve svém 3. listu v. 3-4: „Velice jsem se zaradoval nad bratry, kteří přišli a kteří vydali svědectví tvé pravdě, to je o tom, jak žiješ v pravdě. Není pro mne větší radosti, než když se dozvím, že mé děti žijí v pravdě.“

Za druhé v tom, že člověk vydrží špatnosti bližního, podle toho jak je to možné. K tomu říká: všechno snáší, to znamená, že bez zmatku vydrží všechny nedostatky bližního, neboli cokoliv je protivné. „Pro nás silné je povinností, abychom nesli slabosti těch, kdo onu sílu nemají, a abychom nevyhledávali, co se líbí nám (Řím 15, 1). Tady opravdu s pouhou líbivostí nevystačíme. Jinde apoštol praví: „Noste vzájemně svá břemena a naplňujte tak Kristův Zákon (Gal 6, 2).

Sledujme, jak se tato vlastnost opravdové lásky rozvíjí ve výkladu Amoris laetitia. Nejprve si všímá čtyřikrát uvedeného slova *všechno*.

111. Výčet se završuje čtyřmi výrazy, které obsahují slovo „všechno“. Všechno omlouvá, všemu věří, ve všem doufá, všechno vydrží. Tímto způsobem se důrazně podtrhuje opoziční dynamismus lásky, která je schopna čelit čemukoli, co by ji ohrožovalo.

Potom následuje jejich postupný výklad.

112. Na prvním místě stojí, že „všechno omlouvá“ (panta stegei). To je něco jiného než „nevšímá si zla“, protože uvedený výraz se týká používání řeči; může znamenat „nemluvit“ o něčem záporném, co je v druhém člověku. Předpokládá zdržení se soudu, ovládnutí sklonu vyslovovat tvrdé a neúprosné soudy. „Nezavrhuje, a nebudete zavrženi“ (Lk 6, 37). I když se to přičí našemu běžnému používání řeči, Boží slovo nás žádá: „Nemluvte špatně jeden o druhém“ (Jak 4,11). Vytrvalé poškozování obrazu druhého je způsob, jak si vylepšovat obraz vlastní, jak si odreagovat zášť a závist bez ohledu na to, zda tím někoho raníme. Často zapomínáme, že pomluva může být vážným hříchem, těžkou urážkou Boha, když vážně poškodí dobrou pověst druhých, a tím jim způsobí škodu, která se těžko napravuje. Proto se Boží slovo vyjadřuje tak tvrdě o jazyku, když říká, že je to „svět zla“, který může poskvřnit celého člověka, zapaluje celý náš život“ (Jak 3,6), je to zlo, které nedá pokoje, plné smrtonosného jedu“ (Jak 3,8). „Jím zlořečíme lidem, stvořeným k Božímu obrazu“ (Jak 3,9), avšak láska pečuje o obraz druhých s jemností a je dokonce schopna uchovávat dobrou pověst nepřátel. Při obraně Božího zákona nesmíme nikdy zapomínat na tento požadavek lásky.

113. Manželé, kteří se milují a patří jeden druhému, mluví jeden o druhém dobře, snaží se ukazovat na dobré stránky svého partnera i přes jeho slabosti a chyby. V každém případě raději mlčí, aby nepoškodili jeho obraz. To ale není jen vnější gesto, nýbrž vychází z vnitřního postoje. A není to ani naivita, která se tváří, že nevidí obtíže a slabé stránky druhého, ale je to široký pohled, který vidí slabosti a chyby v celkovém obrazu. Je si vědom toho, že nedostatky jsou jenom část, nejsou celým bytím druhého. Nějaká nepříznivá skutečnost ve vztahu není vztah jako celek. Lze tedy prostě přijmout, že všichni jsme spleť kombinace světla a stínů. Druhý není jen někdo, kdo mě obtěžuje. Je něčím víc. Ze stejného důvodu si nenamlouvám, že jeho láska musí být dokonalá, abych si ho mohl vážít. Miluje mě takový, jaký je a jak to dokáže, ale skutečnost, že jeho láska je nedokonalá, neznámá, že je falešná nebo že není skutečná. Je skutečná, ale omezená a pozemská. Proto vyžadují-li příliš mnoho, dá mi to druhý nějakým způsobem najevo, protože nebude schopen ani ochoten hrát roli nějaké božské bytosti, ani být služebníkem všech mých potřeb. Láska žije s nedokonalostí, omlouvá ji a umí mlčet ohledně limitů milované osoby.

V tomto směru je nesmírnou výhodou věřících křesťanů, že znají dokonalý model lidství v Kristu a že s ním mohou prožívat vztah, který je zaměřen k dokonalému protějšku. Tím však není onen lidský partner v manželství odsunut na druhou kolej nebo znevážen. Naopak. Člověk je díky Kristu ve vztahu k němu odlehčen a povznesen. Ví, že vůči němu musí uplatnit nižší laťku. Ta nejvyšší je u Krista. To zase neznámá nějaký minimalismus vůči druhým lidem. Záleží nám na nich, chceme, aby byli dobří a lepší než jsou, jsme ochotni jim v tom pomáhat, ale své očekávání nepřepínáme, počítáme s jejich limity. Zároveň se snažíme zvyšovat laťku sami vůči sobě. Náročné umění lásky, které není nikdy dost.

P.L.

Liturgický kalendář

listopad 2017

1. středa	Slavnost VŠECH SVATÝCH – doporučený svátek
2. čtvrtek	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3. pátek	Sv. Martina de Porres, řeholníka první pátek v měsíci
4. sobota	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
5. NEDĚLE	31. neděle v mezidobí
9. čtvrtek	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. pátek	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. sobota	Památka sv. Martina, biskupa
12. NEDĚLE	32. neděle v mezidobí
13. pondělí	Památka sv. Anežky České, panny
15. středa	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve
16. čtvrtek	Sv. Markéty Skotské Sv. Gertrudy, panny
17. pátek	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18. sobota	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
19. NEDĚLE	33. neděle v mezidobí
21. úterý	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. středa	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
23. čtvrtek	Sv. Klementa I., papeže a mučedníka Sv. Kolumbána, opata
24. pátek	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků
25. sobota	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
26. NEDĚLE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
30. čtvrtek	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze budou v sobotu 4. a 18. listopadu po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Schůze farní rady

Schůze farní rady (SPKK) bude v pátek 10. listopadu.

Výklad katechizmu

Ostatní pátky budou spojeny s výkladem katechizmu v domečku u Nejsv. Trojice po večerních bohoslužbách.

Odpustky pro duše v očistci:

Ve středu 1. listopadu odpoledne a ve čtvrtek 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, sv. přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

MŠE SV. ZA ZEMŘELÉ NA MALVAZINKÁCH

Jako obvykle se bude sloužit dne 2.11 v 15 hod. mše sv. za zemřelé s následným průvodem po hřbitově a modlitbami za zemřelé. Zastavíme se u hrobů bývalých kněží smíchovské farnosti.

Vzpomínkovou slavnost pořádá smíchovská farnost.

Apoštolát modlitby

Celosvětová síť modlitby s papežem

Úmysly na listopad

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první listopadovou nedělí.

Evangelizační úmysl: Za křesťany v Asii, aby tím, že o evangeliu svědčí slovy a skutky, přispěli k dialogu, míru a vzájemnému pochopení především těch, kteří patří k jiným náboženstvím.

Národní úmysl: Za ochranu před otroctvím lhostejné a sobecké mentality (EG, č. 208).

Svatá Cecílie, panna a mučednice – památka 22. listopadu

Svatá Cecílie patří mezi světce uctívané v Římě už ve velmi starých dobách. Písemně je to doloženo v Martyrologiu Hieronymianu (seznamu mučedníků) ze 4. století a je zřejmé, že už tehdy byla uctívána.

Podle životopisu z 5. století byla Cecílie mladá římská křesťanka, zasnoubená s pohanem Valeriánem. Cecílie získala svého snoubence i jeho bratra Tiburtia pro křesťanství. Údajně je pokřtil papež Urban. Oba byli horlivými křesťany a byli proto umučeni. I Cecílie byla odsouzena k smrti. Chtěli ji uškrtit nebo spálit v jejím vlastním domě, a když se jim to nepodařilo, soudce ji rozkázal stít. Kat ji měl údajně třikrát udeřit mečem, ale nemohl oddělit hlavu od těla. Cecílie pak žila ještě tři dni a než zemřela, věnovala svůj dům papeži Urbanovi, aby ho používal na bohoslužby. Podle životopisu pochovali Cecílii v Kalistových katakombách při Via Appia.

Životopis uvádí, že sv. Cecílie byla umučena za papeže Urbana, který stál v čele Církve v r. 222-230. Existují i jiné, odlišné údaje o době smrti sv. Cecílie. Žádný ale nelze historicky ověřit.

Jisté je, že v 5. století existoval v Římě titulární kostel nazvaný Cecíliiným jménem. Jména v názvech titulárních kostelů byla obvyčejně jmény osob, které tyto kostely založily. Zachoval se neúplný nápis z konce 4. století, podle kterého byl tehdy v Římě kostel zasvěcený sv. Cecílii. V r. 499 uvedli dva kněží název svého kostela „titulus Caeciliae“. O sto let později se objevuje název „titulus sanctae Caeciliae“. Nejstarší zmínka o liturgické úctě sv. Cecílie je v životopise papeže Vigila. Uvádí se, že byl zajat v bazilice sv. Cecílie 22. listopadu 545, když tam konal bohoslužbu.

Papež Paschal I. dal přenést r. 821 ostatky sv. Cecílie z katakomb spolu s ostatky mučedníků Valeriána, Tiburtia a Maxima, a papežů Urbana a Lucia, do baziliky v Zátiběří, která je sv. Cecílii zasvěcena. V r. 1599 během restauračních

prací konaných na popud kardinála Sfondratiho před jubilejním rokem 1600, byl nalezen sarkofág s neporušeným tělem svěřice. Sochař Maderno vytvořil sochu, která věrně zobrazuje tělo sv. Cecílie i jeho polohu na boku (viz obr.) a je v bazilice umístěna pod hlavním oltářem.

Ostatky sv. Cecílie získal také Karel IV. a jsou uloženy v pražské katedrále v Ostatkové kapli. Sv. Cecílie se připomíná v první eucharistické modlitbě (římském kánonu) ve druhé skupině světců.

Sv. Cecílie se uctívá jako patronka hudebníků. Tato úcta je pozdějšího data. Spočívá na zmínce v jejím životopise, kde je psáno, že při hře varhan na své svatbě, ona v srdci zpívala jen Bohu. V 19. a 20. století vzniklo Ceciliánské hnutí za obnovu duchovní hudby. Bylo rozšířeno hlavně v Itálii, Francii a Německu. I u nás byly hudební spolky nesoucí jméno svěřice.

Za kostely zasvěcenými sv. Cecílii u nás bychom se museli vypravit na Moravu do Lipůvky v okrese Blansko a do Dobrého Pole v okrese Břeclav.

MP

Podle R.Ondruše: *Blízki Bohu i ľudom a pramenů z Internetu (Santiebeati,RaVat,aj.)*

K PŘEMÝŠLENÍ

„Velmi často usiluje ďábel o to, abychom zkrátili čas určený k rozjímání nebo k modlitbě“.

Čeho se peklo nejvíce bojí, proti tomu nejvíce brojí. Protože na základě dlouhé zkušenosti poznalo, že se všechny zbraně proti němu připravují během modlitby, snaží se všemi silami aspoň o to, aby se modlitba zkrátila, když už ji nemůže nadobro překazit.

Bohu se nelíbí, jestliže se mu přináší jako oběť něco, co je podřadnější kvality. Bohu se nesmí nic ukrádat ani odcizovat s jeho oltáře. Bůh má spočítaný všechen čas, který mu patří. Nic ze zanedbaného nezůstane bez trestu.

Úspěch našeho podnikání je závislý na Bohu. Bez jeho požehnání se marně namáháme. Věnuješ-li čas určený k modlitbě na jinou práci, jaký výsledek můžeš očekávat? Bůh nebude přece podporovat toho, kdo pracuje proti němu. „Všechno má svou dobu, každá činnost pod sluncem má svůj čas“ (Kaz 3,1).

Hodně záleží na tom, kdy zahradník sází, kdy ořezává stromy – všechno se nehodí dělat ve stejnou dobu. Pracovat, když se máme modlit, neprospívá. Bůh dává určité milosti jen v určité době. Promeškáš-li ji, nikdy je nezískáš.

G.Hevenesi: Jiskry sv. Ignáce. Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova, Praha 1993

ZPRÁVY Z FARNOSTI

KŘTINY

Při nedělní mši sv. 1. října 2017 byl v kostele sv. Jana Nepomuckého pokřtěn **Karel Křížovský** nar. 7. 7. 2017. Své první jmeniny oslavil na svátek blahoslaveného Karla Habsburského 21. října.

Malého Káju za účasti široké rodiny a početných košířských farníků pokřtil P. Lohelius, kmotrem mu byl strýc Pavel.

Kájovi, jeho dvěma sourozencům Toníčkoví a Krystýnce a jejich rodičům Aniče a Petrovi Křížovských přejeme, aby vytrvali ve víře, lásce a svornosti a byli příkladem křesťanského rodinného života všem našim, zejména pak mladým farníkům.

K tomu jim vyprošují hojnost zdraví, Božího požehnání a ochrany Královny rodin, Panny Marie Košířští farníci .

Opět všechny srdečně zdravíme a moc děkujeme za společné prožití prvního velkého dne našeho Kájíka (ať už přímo nebo "jen" v modlitbě). Též děkujeme za dary !

S pozdravem AKKAP Křížovští

SVÁTEK ZASVĚCENÍ PANNY MARIE V JERUZALÉMĚ

V listopadových dnech si připomínáme Zasněžení Panny Marie v jeruzalémském chrámu. Tato závazná památka je připomínána od 4.stol. v Řecku pod názvem Vstup Matky Boží do chrámu. Dle legendy měla být tříletá dívka Marie dána svými rodiči do internátní školy pro výchovu dívek k zasvěcení se Bohu, ke chrámové službě, k praktické výuce i k vlastnímu duchovnímu zdokonalení. Zde byl v r. 543 postaven mariánský kostel pod názvem Panny Marie mladistvé, který byl vysvěcen 21.listopadu t.r. Kolem r. 730 byla památka vstupu Panny Marie do chrámu slavena také v Cařihradě, císař Emanuel Commenos ji v r. 1143 zařadil mezi svátky známé v celé církvi. R. 1372 jej papež Řehoř XI. schválil a v r. 1472 následující papež Sixtus IV. jej ustanovil pro celou církev. Po tridentské liturgické reformě papež Pius V. tento svátek vyřadil z liturgického kalendáře, ale Sixtus V. ho v něm r. 1585 obnovil. Tato liturgická památka s datem 21.11. už v kalendáři zůstala.

Dřívější název Obětování Panny Marie v jeruzalémském chrámu ustoupil výstižnějšímu názvu ZASVĚCENÍ PANNY MARIE V JERUZALÉMĚ od reformy liturgického kalendáře po II. vatikánském koncilu. Připomíná totiž událost jejího osobního rozhodnutí pro službu Bohu a přijetí Bohem v jeruzalémském chrámu. Rostlo v ní tehdy to dobré v lepší, dokonalé v ještě v dokonalejší, ušlechtilé v nejušlechtlejší a tak si ji Duch sv. připravoval k budoucímu velikému poslání Bohorodičky - Matky Boží. Byla tělem i duší blíže Bohu než ostatní děvčata jejího věku, svatá a milostiplná...

Vzhledem k tomu, že kanonické knihy Bible neobsahují žádné údaje o dětství Panny Marie, máme k dispozici pouze podání tradice a v ní má slavení této památky původ. Konkrétně nám může být pohnutkou pro ANO Boží vůli v naší osobní situaci (dle našeho postavení, povolání...), v níž si máme uvědomovat, co je Boží vůlí a svobodně se řídit tímto poznáním tak, aby naše volba byla zároveň i projevem lásky k Bohu.

Předsevzetí, modlitba:

K tomu, abych se řídil / la / Boží vůlí, potřebuji ji poznat, mít sílu říct "ano" a také ji uskutečnit. To vše souvisí i s nezbytnou pokorou a láskou. Budu se za to modlit a v rozjímání sledovat Mariin příběh s jejím životním "ano".

*Všemohoucí Bože, tys od věčnosti vyvolil Pannu Marii, aby byla svatá a milostiplná; na její přímmluvu dávej i nám z nevyčerpatelného bohatství své milosti. Amen.
Panno Maria, dívenco v jeruzalémském chrámě, oroduj za nás!*

M.Val.

Pražští arcibiskupové - 38.část

František Kordač (11. ledna 1852 Seletice u Libáně – 26. dubna 1934 Praha) byl v pořadí 31. arcibiskup pražský a 19. primas český. Narodil se v početné chalupnické rodině Jana Kordače a Kateřiny, roz. Šulcové a při křtu dostal jméno František Seraf. Po absolvování německého jezuitského gymnázia v Bohosudově u Teplic (1865–1873) a maturitě na německém malostranském gymnáziu v Praze studoval bohosloví na Gregoriánské univerzitě v Římě. Silně jej ovlivnil pobyt v koleji Collegium Germanicum-Hungaricum, a po téměř sedmiletém pobytu v Itálii se vrátil do vlasti s doktoráty teologie (ThDr.) a filozofie (PhDr.). Litoměřický biskup Anton Ludwig Frind (1823–1881) ho v r. 1879 poslal jako čtvrtého kaplana do Liberce s pověřením duchovního pro místní českou menšinu. Zájem o problematiku vzdělávání kněžstva Kordače v r. 1885 dovedl do Litoměřic do kněžského diecézního semináře, nejprve jako profesora, brzy vicerektora (1887) a nakonec se stal rektorem (1889–1905).

Významně zasáhl do výuky a provedl reformu studia s posílením výuky filozofických disciplin. V zájmu posílení výchovy kněží z českých rodin v r. 1899 v Mladé Boleslavi založil chlapecký konvikt. V německém prostředí usiloval o zmírnění nacionálního napětí mezi Čechy a Němci, což se mu však přes smířlivé vystupování a toleranci nedařilo (střety a polemiky s německým knězem a publicistou Ambrosem Opitzem, 1846–1907) a tak jeho přechod v roce 1905 na pražskou teologickou fakultu české univerzity byl pro něj východiskem z obtížného postavení. V Praze převzal stolicí křesťanské filozofie a fundamentální teologie a kromě výuky se skvěle uplatňoval jako univerzitní kazatel v kostele sv. Klimenta. Dvakrát zastával funkci děkana fakulty (1906/7,

1914/5), ale jeho činnost nebyla zdaleka omezena pouze na oblast vědy, výuky a publicistiky. Hned na počátku pražského působení se zapojil do politických a spolkových aktivit. Významně zasáhl do procesu překonávání krize v katolickém politickém táboře a usiloval o vytvoření jedné politické organizace. Angažoval se na půdě křesťansko-sociální strany, před válkou formálně působil jako její místopředseda, ve skutečnosti reprezentoval vůdčí a autoritativní postavu vůdce. V roce 1916 se zasloužil o vznik Spojené strany katolické, která integrovala organizačně roztržitý politický katolicismus v Čechách a předznamenala jeho další vývoj v meziválečném období. Kordačovu politickou pozici na konci války sice značně oslabil jeho loajální postoj k monarchii a jejímu vládnoucímu rodu, avšak hned na počátku republiky ho vidíme mezi aktivními poslanci Revolučního Národního shromáždění ČSR. Do procesu konstituování Československé strany lidové už nezasáhl, neboť po útěku arcibiskupa Pavla Huyna (1868–1946) se rozhodnutím papeže Benedikta XV. v roce 1919 stal novým pražským arcibiskupem a primasem českým (1919–1931). Stalo se tak ve velmi bouřlivém období poznamenaném útoky na katolickou církev a snahami o provedení odluky církví od státu, přičemž tuto krizi komplikovalo také hnutí katolického duchovenstva se svými reformními požadavky navazujícími na předválečnou katolickou modernu. Z papežova pověření Kordačovi připadl úkol kněžské hnutí potlačit a situaci konsolidovat. Tento nepopulární úkol zvládl, ovšem za cenu represí a vzniku Církve československé (1920). Tento krok mu mnozí dodnes zazívají a překrývá mnohá pozitiva jeho činnosti

jako kněze, politika i vrchního duchovního správce. Ve 20. letech významně přispěl k urovnání vztahů mezi novou republikou a Vatikánem. V letech 1918–1920 byl poslancem Revolučního národního shromáždění Republiky československé za Československou stranu lidovou. Koncem 20. let vzbudil mimořádnou pozornost veřejnosti svými články týkajícími se řešení sociálních otázek. Ze svého úřadu odešel nedobrovolně po sporech a velké aféře s pražským nunciem Pietrem Ciriacim (1885–1966). Oficiálně bylo důvodem sporu, že arcibiskup odmítl financovat z církevních peněz stavbu samostatného sídla nunciatury s poukazem na to, že vidí jako důležitější stavbu nového semináře v Praze-Dejvicích. Skutečným důvodem však mohlo být, že Kordač byl fixován k ostře antiliberální linii předchozího papeže Pia X. a jeho ostrá antiliberální prohlášení mohla být na překážku liberálnější linii Pia XI. Podle Radomíra Malého Kordač představuje jisté ztělesnění apologetického, silně antiliberálního směru českého prvorepublikového katolicismu, pro nějž je charakteristický zásadní odpor vůči liberální, demokratické státní ideologii první republiky, reprezentované prezidentem Masarykem. Nutno však dodat, že František Kordač a T. G. Masaryk jinak spolupracovali na dostavbě chrámu sv. Víta i přípravách Svatováclavského milénia v roce 1929. Někteří liberálové z řad lidové strany šířili také domněnku, že Kordač byl donucen rezignovat proto, že jeho názory v sociálních otázkách byly komunistické, avšak oficiální vatikánský deník *L'Osservatore Romano* otiskoval Kordačovy statě k sociálním otázkám i po jeho rezignaci. Poslední léta svého života prožil na zámku v Břežanech u Prahy a je pochován ve svatovítské katedrále.

Byl pověstný svou skromností. Většinou z vlastních příjmů sponoval stavbu Arcibiskupského semináře v Praze-Dejvicích. Zasloužil se o vybudování Arcibiskupského gymnázia v Praze-Bubenči. Podílel se na dostavbě katedrály sv. Víta, což dodnes dokládá nápis nad klenutím triumfálního oblouku katedrály na straně jižní, kde je výslovně jmenován spolu s prezidentem Tomášem Garriguem Masarykem.

J. Vaš.

Použitá literatura: MAREK, Pavel: Antimodernista František Kordač.

Historica Olomucensia 39-2011, Sborník historický 27, s. 97–119.

MAREK, Pavel: Arcibiskup pražský prof. dr. František Kordač.

Olomouc, Moneta-FM 2005.

HANUŠ, Jiří: Malý slovník osobností českého katolicismu 20. století

s antologií textů. Brno : Centrum pro studium demokracie a kultury, 2005. Wikipedia.org

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejně